

se stalo zastavení psacího stroje, má rozhodný význam pro posouzení otázky, kolik tehdy ještě činil nedoplatek kupní ceny za věc na splátky koupenou a zdali po případě nebyla v té době již celá kupní cena zapravena, jest napadený rozsudek stížen vadou neúplnosti, která jej činí zmatečným podle § 281 čis. 5 tr. ř. Bylo proto za podmínek § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čis. 3 ř. zák. na rok 1878 důvodné zmateční stížnosti vyhověti ihned v neveřejné poradě, aniž bylo třeba zabývati se ostatními vývody stížnosti, a, ježto se nelze vyhnouti nařízení nového hlavního přelíčení a zrušovací soud nemůže ještě ve věci samé rozhodovati, bylo uznáno právem, jak se stalo.

Čís. 2985.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čis. 124 sb. z. a n.).
Rozsudek jest podle § 15 (1) zákona doručiti také zodpovědnému redaktoru periodického tiskopisu, jemuž byla rozsudkem uložena povinnost podle § 14 (1) zákona uveřejniti bezplatně výrok rozsudkový, neboť mu přísluší podle § 14 (3) zákona právo podati odvolání z rozhodnutí o uveřejnění rozsudku.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1927, Zm II 447/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vrátil spisy krajskému soudu v Olomouci s poukazem, by byl rozsudek doručen podle § 15 odst. první zákona ze dne 30. května 1924, čis. 124 sb. z. a n. také zodpovědnému redaktoru periodického tiskopisu »F. G.«, jemuž byla rozsudkem uložena povinnost podle § 14 odst. první zákona uveřejniti bezplatně výrok rozsudkový, neboť podle § 14 odst. třetí zákona přísluší mu právo podati odvolání z rozhodnutí o uveřejnění rozsudku.

Čís. 2986.

Sankci § 199 a) tr. zák. podléhá i ucházení se o svědectví ve příčině skutečnosti objektivně pravdivé, dožaduje-li se pachatel, by svědek dosvědčil, že tuto skutečnost postřehl vlastním pozorováním, ač tomu tak nebylo.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1927, Zm I 144/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 10. ledna 1927, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podvodu podle §§ 197, 199 písm. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Důvody hmotněprávní zmatečnosti čis. 9 a), 9 b) a 10 § 281 tr. ř., jichž se kromě důvodu žmatku čis. 4 téhož § dovolává číselně zmateční

stížnost, jsou způsobem, vyhovujícím zákonu (předpisu § 288 čís. 3 tr. ř.), uplatňovány pouze tehdy, když stěžovatel, setrvávaje na půdě skutkových zjištění napadeného jím rozsudku, dovozuje, že rozsudek je stížen omylem rázu právního, že totiž buď jeho výrokem o některé z otázek, uvedených pod čís. 9 § 281 tr. ř., byl zákon porušen nebo ho bylo použito nesprávně nebo že čin, položený za základ rozhodnutí, byl nesprávným výkladem zákona podřaděn předpisu trestního zákona, který se naň nevztahuje (čís. 10 § 281 tr. ř.). Tímto jedině správným způsobem počíná si zmateční stížnost v oněch svých vývodech, jimiž provádí námitku důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., jen potud, pokud se snaží dovoditi, že skutečnost, o níž měl Jan M. podle záměru obžalovaných vypovídati na soudě jako svědek, nebyla nepravdivou. Zmateční stížnost míní, že těžiště rozhodnutí této trestní věci spočívá v odpovědi na otázku, zda obžalovaný Antonín R. st. zaplatil Nathanu F-ovi na svůj dluh 5.650 Kč částku 5.000 Kč či nikoliv, a že, stalo-li se tak skutečně, nebyla ani okolnost, kterou měl M. podle úmyslu obžalovaných potvrditi jako svědek, skutečností nepravdivou. Podle rozsudkového zjištění obžalování Antonín R. st. a Terezie R-ová, byvše Nathanem F-em zažalováni o zaplacení 5.650 Kč, požádali M-a, by jim byl svědkem o tom, že viděl na tržišti v T., jak peníz 5.000 Kč byl (Antonínem R-em F-ovi) zaplacen, když pak M., ježto o celé věci nic nevěděl, to odepřel a (podle zjištění rozsudku) prohlásil, že o věci zhola nic neví, oba obžalování mu důtklivě domlouvali tak, že M. na konec zdánlivě svolil, v nitru se však rozhodl, že manžele R-ovy »napálí«. V rozsudkových důvodech jsou sice zaznamenány svědecké výpovědi Nathana a Hedviky F-ových, kteří udali, že obžalování Antonín R. st. a Terezie R-ová jsou ještě 5.650 Kč skutečně dlužni, otázka sama však v rozsudku řešena není, v jeho rozhodovacích důvodech je naopak její posouzení označeno výslovně jako pro rozhodnutí této trestní věci zcela bezpodstatné a praví se tamtéž zároveň, že rozhodným je jedině, zda obžalování působili na M-a s úmyslem, by jako svědek potvrdil na soudě vědomě proti pravdě okolnost, o které nevěděl z vlastního pozorování, že totiž byl přítomen a (podle zjištění rozsudku) viděl, jak obžalovaný Antonín R. st. zaplatil dne 5. listopadu 1924 na trhu v T. Nathanu F-ovi 5.000 Kč. Stanovisku, které došlo výrazu těmito rozsudkovými závěry, dlužno přisvědčiti zejména i po stránce právní a uznati, že nalézací soud vším právem shledal v jednání obžalovaných ucházení se o křivé svědectví na soudě, zakládající skutkovou podstatu zločinu podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák. i pro případ, že snad skutečnost, o jejíž dosvědčení se obžalování u M-a ucházeli, že totiž Antonín R. starší zaplatil F-ovi oněch 5.000 Kč, objektivně nepravdivou nebyla. Předpis § 199 a) tr. zák., v němž je zcela všeobecně řeč o »křivém svědectví na soudě« a který neopravňuje zejména k rozlišování v tom směru, zda okolnost, o níž kdo jako svědek byl nebo má býti slyšen, je pro dotyčnou soudní věc větší nebo menší důležitosti, nezbavuje důsledně trestné zodpovědnosti ani toho, kdo, ucházeje se u jiného o svědectví ve příčině skutečnosti objektivně snad pravdivé, dožaduje se na něm, by dosvědčil, že tuto skutečnost

postřehl na základě svého vlastního pozorování, ač v pravdě tomu tak nebylo. Stejně jako každá vědomě křivá svědecká výpověď na soudě, ohrožuje zásadně také každé ucházení se o křivé svědectví výkon spravedlnosti. Cílem, který sledovali svým jednáním obžalovaní, bylo podle konečného závěru rozsudkového, by procesní postavení obžalovaného Antonína R-a st. a Terezie R-ové jako žalovaných v oné rozepři (co do jeho věrohodnosti) podepřeli a takto vykonali na soud vliv pro ně při oceňování provedených důkazů příznivý a by, poněvadž se tak státi mělo tím, že svědek M. vydá svědectví vědomě křivé, uvedli soud v omyl a poškodili tak výkon spravedlnosti.

Čís. 2987.

Polnímu hlídači lze v Čechách přiznati ochranu podle § 68 tr. zák. pouze tehdy, je-li při výkonu služby opatřen viditelně odznaky strážní služby, t. j. má-li služební odznak pokud se týče oděv (§ 2 zákona ze dne 16. června 1872, čís. 84 ř. zák., § 25 zákona ze dne 12. října 1875, čís. 76 z. zák. pro Čechy). Nedostatek služebního odznaku (služebního oděvu) neodčínuje starostův příkaz, udělený mu pro výkon, spadající dle oboru jeho služby jako přísežného polního hlídače.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1927, Zm I 370/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 28. dubna 1927, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a pro přestupek proti veřejným zřízením a opatřením podle § 312 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. Vzhledem k povaze případu dlužno především obírat se právní stránkou věci. Napadený rozsudek zjišťuje, že, když přísežný polní hlídač (hajný) Arnošt E. odváděl na obecní úřad koně obžalovaného, jež na vyzvání obecního starosty Emanuela F-a zabavil proto, že se pásal a dělал škodu na obecním pozemku, obžalovaný přišel, máje pod zástěrou sekeru, a křičel, by E. nechal koně na pokoji, při čemž E-a urazil nadávkami. Podle rozsudkových důvodů není však skutková podstata ani toho ani onoho z obou trestných činů, kladených obžalovanému za vinu obžalobou (§§ 81 a 312 tr. zák.), dána již proto, že E. přes to, že je podle rozsudkového zjištění přísežným polním hlídačem, nepožíval v rozhodné době práv (ochrany) vrchnostenské osoby ve smyslu § 68 tr. zák., ježto jednak neměl ani předepsaného služebního šatu, ani služebního odznaku, jednak ani starostův příkaz té které osobě, by mu přispěla při zabezpečení obecního majetku, nedodává jí povahy